

Llei 47/2014, del 18 de desembre, d'arbitratge del Principat d'Andorra (Text refós per LesLleis.com)

Índex

[Mostra/Amaga]

- Exposició de motius
- Títol I. Disposicions generals
 - Article 1. *Objecte de la llei*

Atès que el Consell General en la seva sessió del dia 18 de desembre del 2014 ha aprovat la següent:

Llei 47/2014, del 18 de desembre, d'arbitratge del Principat d'Andorra

Exposició de motius

L'arbitratge ha tingut un fort arrelament al Principat d'Andorra com a mecanisme de resolució de controvèrsies. La preocupació de l'arbitratge ve d'antic, com es desprèn d'algunes màximes del Manual Digest (capítol VI): *"Pero se deu advertir; que los Batlles deuen procurar que las parts no pleidegin, sinos, que se Compongan, y no tingan Verbal, o que deixen sas Questions a declaració de Arbitres, Cedint los Batlles per lo amor ala quietud, y be publich cedir asos particulars interesos, que tindrian en las declaracions, y sas Sequelas."*

En aquest sentit, històricament, els capítols matrimonials o els testaments han previst clàusules que remeten a l'àrbitri d'un tercer ("home bo") per resoldre les eventuais controvèrsies que es puguin produir en aquest àmbit. També ha estat habitual que en els estatuts de les societats mercantils o de les comunitats de copropietaris s'hagin inclòs convenis per resoldre les controvèrsies mitjançant l'arbitratge.

No obstant això, la manca de regulació legal d'aquesta institució ha comportat que, a la pràctica, aquesta opció hagi estat sovint descartada per les parts, fins i tot en aquells casos en què s'havia previst inicialment. D'aquesta manera, les controvèrsies han acabat essent objecte de procediment judicial.

D'altra banda, des del món del comerç, s'ha estat reclamant una llei que reguli l'arbitratge com a mecanisme de resolució ràpida de conflictes entre empreses, la dinàmica de les quals no es pot permetre suportar la durada que es pot produir davant els òrgans judicials.

En efecte, l'extraordinària expansió de l'empresa i el comerç nacional i internacional del Principat d'Andorra exigeix fórmules ràpides i senzilles per resoldre les controvèrsies que es puguin originar en una activitat tan dinàmica com és la mercantil.

L'arbitratge ofereix els avantatges que s'han esmentat i, per aquesta raó, una llei moderna que reguli l'arbitratge i el seu procediment com la present es fa necessària. A més, tenint en compte que una part rellevant de l'activitat mercantil està absorbida per les relacions de veïnatge amb Espanya i França, països on l'arbitratge està molt assentat i és utilitzat pels empresaris, fa més aconsellable encara l'existència d'una llei d'arbitratge al Principat d'Andorra.

Aquesta llei es promulga amb vocació de facilitar l'arbitratge i també de fomentar-lo i, indirectament, de promoure l'activitat mercantil, i el comerç nacional i internacional al Principat d'Andorra. Un país no pot evolucionar econòmicament si no disposa de mecanismes moderns, àgils i fiables per resoldre els conflictes que tot progrés econòmic ineluctablement comporta.

La llei regula l'arbitratge propi o formal, és a dir, aquell que s'ajusta a la llei d'arbitratge i que té un conveni i un laude amb plena eficàcia jurídica. Per la seva base normativa, la llei preveu l'arbitratge de dret, que és el que es basa en normes de dret positiu, i el d'equitat o *ex aequo et bono*, que és el que es fonamenta en el lleial saber i entendre de l'àrbitre per trobar una solució justa. També permet optar entre l'arbitratge ad hoc (administrat directament per les parts) i l'institucional (administrat per una institució arbitral i d'acord amb el seus reglaments), que es defineix seguint un criteri mixt i comprensiu. La llei pretén ser una llei general que regula els arbitratges comercials que tenen la seu al Principat d'Andorra, sense perjudici de ser aplicada com a supletòria de les normes que es puguin dictar atenent les especificitats de l'arbitratge laboral, de consum o altres arbitratges especials.

La llei distingeix entre l'arbitratge amb seu al territori del Principat d'Andorra i aquell amb laudes dictats a l'estranger i, dintre dels primers, entre els arbitratges interns i els internacionals.

La llei estableix un sistema dualista i regula separatament l'arbitratge intern i l'internacional, a cadascun dels quals dedica un títol separat, malgrat que un gran nombre de normes són d'aplicació als dos. No es tracta tant d'una regulació separada, sinó de subratllar una concepció diferenciada dels dos arbitratges. Això s'ha fet amb ànim de reforçar la importància de l'arbitratge internacional, tenint en compte la situació geopolítica i comercial del Principat d'Andorra, la seva multiculturalitat i, encara que sigui un país petit, la seva gran projecció comercial internacional.

L'arbitratge sol venir regulat per tres nivells de normes. En primer lloc, per la llei nacional d'arbitratge; en segon lloc, si l'arbitratge és institucional, pel reglament de la institució arbitral escollida per les parts; i finalment, per les normes que les parts s'autoimposen en el conveni arbitral o ulteriorment. La Llei no regula, doncs, tots els diversos aspectes de l'arbitratge, sinó aquelles matèries més transcendents. I, dintre de les normes legals, s'ha de distingir entre les que són imperatives o d'ordre públic i, per tant, de compliment obligat, de les que només regeixen de forma supletòria segons la voluntat de les parts.

La Llei s'estructura en 3 títols, 18 capítols, 73 articles, una disposició transitòria i una disposició final. La majoria del seus preceptes són de naturalesa dispositiva i regeixen per defecte, és a dir, llevat que les parts acordin altrament.

El títol I es dedica a les disposicions generals, fa referència al que s'entén per arbitratge i el seu àmbit d'aplicació. S'exclouen de l'àmbit de la Llei els arbitratges especials com l'arbitratge laboral i l'arbitratge de consum, que hauran de ser desenvolupats en altres normes, sense perjudici que la Llei sigui complementària o supletòria d'aquelles. Pel que fa a les matèries arbitrables, s'ha prescindit de fer-ne una relació i s'ha optat per una fórmula general que determina que són arbitrables totes les matèries de lliure disposició.

Per tal de complementar el que s'ha exposat anteriorment, el títol I també conté unes regles d'interpretació de la Llei, còmput de terminis i comunicacions d'importància especial en l'arbitratge. Finalment, aquest títol conté una norma sobre la renúncia tàcita a les facultats d'impugnació.

La Llei regula els arbitratges amb seu al Principat d'Andorra, tinguin caràcter intern o internacional, si bé el capítol X del títol II regula el reconeixement i l'execució dels laudes estrangers. El títol II es dedica a l'arbitratge intern, malgrat que la majoria dels seus articles són també aplicables a l'arbitratge internacional tal com es recull al títol III.

El títol III es consagra íntegrament a l'arbitratge internacional que, a causa de l'increment del comerç i les relacions econòmiques internacionals, s'estén cada vegada més. Tenint en compte els seus trets específics, aquesta forma d'arbitratge, on l'autonomia de la voluntat és, si escau, encara més palesa, sovint respon a exigències de l'arbitratge intern i reclama una especial flexibilitat processal, i per tant, mereix una regulació pròpia encara que li siguin d'aplicació moltes normes de l'arbitratge intern. L'arbitratge internacional es defineix sobre la base d'un criteri comprensiu mixt, en el sentit que engloba elements subjectius basats en el domicili i la residència de les parts, i no pas en la nacionalitat, i en criteris objectius relatius a la relació jurídica de la qual dimana la controvèrsia.

Títol I. Disposicions generals

Article 1. *Objecte de la llei*

L'objecte d'aquesta Llei és la regulació de l'arbitratge, entès com el procediment en virtut del qual les parts sotmeten voluntàriament una o diverses controvèrsies entre elles, abans de sorgir o després d'haver sorgit, a la decisió d'un tercer o tercers independents i imparcials i denominats àrbitres. L'àrbitre o els àrbitres són nomenats, directament o indirectament, per les parts que, per mitjà d'un procediment igualment convingut per elles, resolen les esmentades controvèrsies sobre la base de les al·legacions fetes i les proves practicades, mitjançant una resolució (laude) que les parts accepten com a final i executiva i que equival a una sentència judicial ferma.

Registreu-vos a LesLleis.com per
accedir al contingut complet d'aquesta pàgina.